

BÖRTÖNRŐL ÁLMODOM MOSTANÁBAN

Regényrészlet

G I O N N Á N D O R

A földrajztanárnő elutazott rozoga férjével, aki a legfelsőbb bíróság kiváló dolgozója volt, és én nagyon egyedül maradtam abban a tengerparti, kocka alakú szállodában. Éjjelenként továbbra is lejártam a tengerre fürödni, de néhányszor majdnem elsírtam magam, amikor kiúsztam a partra, és a sziklák között nem várt senki. Beburkolóztam a hófehér lepedőbe, ültem egyedül a sziklák között, és úgy éreztem, hogy most már itt a nagy tenger mellett is vastagodni kezd a tenyeremen a bőr. Akkor határoztam el, hogy megpróbálom becserkészni a kissé szögletes arcú, de könnyen piruló újságáruslányt, akinek volt egy aranyfoga. Tudtam, hogy veszélyes dolog lenne, ha sikerülne, de egyáltalán nem bíztam benne, hogy a módfelett tisztességes dalmata lány komolyan szóba áll egy magamfajta elítélttel, viszont mégis tennem kellett valamit, mert egyre inkább hiányzott a földrajztanárnő, a tenyeremen meg tényleg vastagodni kezdett a bőr, és most nem voltak itt körülöttem a szelíd borjak, hogy puhára nyalják a bőrömet.

Így aztán egy szép meleg nyár végi napon megint bedugtam a fejem az újságosbódé ablakán. A lány most is kombinéban ült ott, a rózsaszín kombiné nedvesen a testére tapadt, az arca csillogott, nagyon meleg volt a bódében, de a lány mégis mosolygott, megmutatta aranyfogát, és kissé zavartan azt mondta:

– Hamarosan vége lesz a nyárnak. És akkor néhány hétre hazajönnek a fivéreim a hajóval.

– Nem félek a fivéreitől – mondtam. – Szeretem nézni magát, amikor kombinéban ül, de azt nem szeretem, hogy ebben az ócska bodegában szenved. Továbbra is az a véleményem, hogy a sziklákon kellene ülnie a tenger mellett, ott lehűtené az arcát a kellemes tengeri légáramlat.

– Mondtam már, hogy nem mehetek a turisták közé.

– Éjszaka is kiülhetne a sziklákra. Akkor nincsenek itt a turisták.

– Félnék itt éjszaka egyedül.

– Nem lenne egyedül – mondtam. – Én is maga mellett ülnék.

A dalmata lány riadtan hátrakapta a fejét, mintha valami gorombaságot mondtam volna neki.

– A fivéreim megölnének, ha ilyesmit csinálnék – mondta. – Magának pedig úgy sem szabad kijönnie a szállodából.

– Egy ilyen lány miatt bármikor kiszököm a sziklákhöz – mondtam.

– Csakhogy nekem nincs semmi dolgom éjszakánként a sziklákon – mondta a lány, és összerántotta a száját, és akkor már nagyon piros volt az arca.

– Emlékszik, hogy megígértem egyszer, hogy majd mesélek egy aranyfogú lányról, aki talán szerelmes volt belém, de rossz véget ért szegény? – kérdeztem.

– Emlékszem.

– Mikor mesélhetek róla?

– Amikor akar.

– Most is?

– Most is.

A fejem még mindig bent lógott a bódében, a hajam lassan nedvesedni kezdett. Ebben a kissé kényelmetlen testhelyzetben fogtam hozzá a történethez:

– Az aranyfogú lány egy ócska fészkerhez hasonló műhelyben dolgozott, a száználmas műhely a piactér mellett van, és egy öreg, szakállas, bölcs zsidó aranyműves a tulajdonosa, aki azonban nem zsidó sapkát, hanem üzbug sapkát hord a fején. A műhelye pedig nagyon csalóka műhely. Alatta ugyanis egy hatalmas pince van, és a pince tele van arannyal, ezüsttel és drágakövekkel. Az aranyfogú lány tulajdonképpen a pincében dolgozott, itt csiszolta fényesre a drága ékszereket, felvitte őket az öreg, bölcs zsidónak, az meg jó pénzért eladta az ékszereket, és megint sok aranyat vásárolt. A lányt elárasztotta az arany a pincébe, de ő örült ennek, mert szerette az arany fényét, kedvelte az öreg zsidót is, mert az is kedves volt őhozzá, ő csináltatta neki a gyönyörű aranyfogakat is. Szóval naphosszat ott fényesítette az ékszereket az aranyfogú lány, a feje fölött időnként hallotta a piacozó emberek lábdobogását, a leghevesebb lábdobogást akkor hallotta, amikor egy bérkocsis fényes nappal megerőszakolt egy kofaasszonyt. Akkor még sikoltozás is lehallatszott a pincébe, de a bérkocsist csakhamar elvezették a rendőrök, a kofaasszonyok is megnyugodtak, nem sikoltoztak tovább, az aranyfogú lány pedig mélységesen elítélte a bérkocsis méltatlan cselekedetét, és szerette volna megvigasztalni a megerőszakolt kofaasszonyt, de neki ékszereket kellett csiszolnia a pincében. Ettől kezdve kissé nyomasztónak érezte a pincét, így hát esténként kísétált a folyópartra, messze a várostól, ott száraz gallyakat gyűjtött össze, tüzet gyújtott a folyó

mellett, leült a tűz mellé, nézte a tüzet és a vizet, és nézte a hajókat, amelyek általában messziről jöttek és messzire mentek, és időnként megszólaltatták a hajókörtöt, amikor a lobogó tüzet látták. A hajósok is magányos emberek, ezért kölcsönösen üzengettek egymásnak tűzzel és hajókörttel, és talán vigasztalták is egymást.

Én a folyó túlsó partján laktam, figyeltem rá, hogy a másik parton minden este tűz gyullad ki, és egy éjszaka átúsztam a folyót, hogy megnézzem, ki világít éjszakánként. Hideg vízű nagy folyó az, nehéz átúszni, de megérte, mert az aranyfogú lány megengedte, hogy mellé üljek, és hogy megmelegedjek a tűznél. Ettől kezdve minden este átúsztam a folyót, együtt gyűjtöttünk faágakat, együtt gyújtottunk tüzet, összebújva üldögéltünk a tűz mellett, a lány aranyfogai gyönyörűen csillogtak a tűz fényénél, vigasztaltuk az úszó hajósokat, ők meg a hajókörttel vigasztaltak minket, bár nekünk akkor már nem volt szükségünk vigasztalásra, én szerelmes voltam az aranyfogú lányba, és azt hiszem, hogy ő is szerelmes volt belém, biztosan bevallotta volna egyszer ott a tűz mellett, amikor egymáshoz bújva üzengettünk a hajósoknak. Egy éjszaka azonban valahonnan a hátunk mögül a sötétből váratlanul öt vagy hat rossz arcú fickó bukkant elő. Előbb csak röhögve bámultak bennünket, aztán pimasz és trágár megjegyzésekkel illettek bennünket, és azt mondták, hogy meg fogják erőszakolni az aranyfogú lányt. Felugrottam, egy vastag faággal fejbe csaptam az egyik rossz arcú fickót. Nyomban összeesett. A következő pillanatban viszont a többiek leütöttek engem, és nekiestek a lánynak. Az aranyfogú lány beleugrott a folyóba, és vízbe fulladt, mert nem tudott úszni. Én meg nem tudtam rajta segíteni, mert félájultan feküdtem a földön. Mellesleg az a fickó, akit fejbe csaptam, meghalt.

– Maga tehát ezért van most börtönben? – kérdezte tágra nyílt szemekkel az újságáruslány.

– Ezért – mondtam szomorúan, és kihúztam a fejem a bódéból, a hajam nagyon vizes és csapzott volt.

– Nem lett volna szabad elítélniük. Maga csak az aranyfogú lányt akarta megvédeni.

– Nem sikerült megvédenem – mondtam még szomorúbban. – Most aztán álmomban folyton megjelenik az aranyfogú lány, nem szól semmit, csak szemrehányóan és vádlóan néz rám, mintha engem okolna a haláláért. Az a legszörnyűbb, hogy álmomban én sem tudok megszólalni, pedig sok mindent szeretnék megmagyarázni.

– Magát nem okolhatja a haláláért – mondta a dalmata lány.

Mély lélegzetet vettem, és ismét bedugtam a fejem a bódéba, és megpróbáltam kissé érzélgősen suttozni:

– Minden éjjel fél tizenegykor kijövök a sziklákra, beugrom a vízbe,

messzire beúszom a tengerbe, és mindig azt remélem, hogy mire visszatérek a partra, vár majd rám valaki, akinek elmagyarázhatom, hogy én még mindig szeretem az aranyfogú lányt, és szeretek minden lányt, akinek aranyfoga van, és aki hajlandó leülni velem a nagy vizek mellé.

A dalmata lány gyanakvóan ráncolta verítékező homlokát, de azért mégis azt mondta:

– Szép lehetett ott a folyó mellett a tűznél üldögélni.

– Szép volt – mondtam. – Itt nem gyújthatok tüzet, és egyedül ülök a sziklákon. Hajók sem járnak errefelé, nem vigasztalnak meg kürtjeikkel a magányos hajósok. És még az is megeshet, hogy egy éjszaka a tengerben felfal Paolo, az olasz cápa.

– Miféle cápa?

– Az olasz partokról rendszeresen idejár egy hatalmas cápa, megtámad mindenkit vizeinkben. Paolónak hívják.

– Ezt az a félőrült rendőrfőnök találta ki, aki öngyilkos lett – mondta majdnem dühösen a dalmata lány. – Szígonnyal úszkált a tengerben, és mindenkit a cápával ijesztgetett. Paolo nem létezik.

– Talán nem is volt olyan őrült a rendőrtiszt – mondtam. – Azt állította, hogy többször is látta Paolót. De én azért továbbra is beúszom a tengerbe minden éjjel.

Ezek után felnyaláboltam a vendégeknek járó újságokat, és reménykedve mentem vissza a mellékbejáraton át a szállodába. Ugyanitt surrantam ki reménykedve éjjel fél tizenegykor a strandra, most is fehér lepedőt hoztam magammal, a lepedőt leterítettem egy sziklára, én meg vízbe vettem magam, beúsztam a tengerbe, de állandóan a part felé tekingettem. Hiába, a dalmata lány nem jött ki a sziklára, egyedül voltam akkor is, amikor kiúsztam a vízből, egyedül ültem lepedőbe burkolva a sziklán, pedig úgy éreztem, hogy elég szomorú történetet meséltem el az újságáruslányak, igazán megsajnálhatott volna.

Másnap, amikor elmentem az újságokért, csak annyit mondtam neki, hogy az aranyfogú lány ismét meglátogatott álmomban, és már nemcsak szemrehányóan és vádlóan, hanem haragosan nézett rám. Az újságáruslány nem szólt semmit, csöndesen ült és izzadt a rózsaszínű kombinéjában, és akkor éjszaka sem várt meg a tengerparton. A harmadik napon már nagyon bánatosan azt mondtam neki, hogy úgy érzem, az aranyfogú lány meg fog gyűlölni, ezt pedig nem tudnám elviselni. Azon az éjszakán kijött a strandra. Akkor érkezett, amikor én még a vízben úszkáltam, lekuporodott a sziklára a fehér lepedő mellé, és riadtan félrefordította a fejét, amikor látta, hogy meztelenül merülök fel a tengerből. Gyorsan beburkolóztam a lepedőbe, meghatódva ültem le mellé, és azt mondtam:

– Az életemet mentette meg. Elhatároztam, hogy holnap éjjel addig úszkálók a tengerben, amíg szét nem tép Paolo, az olasz cápa. Tulajdonképpen így akartam öngyilkos lenni. De ezek után nem leszek öngyilkos. Paolótól nem félek. Orrba verem, ha megtámad.

– Paolo nem létezik – mondta fáradtan a lány, és kissé remegve ült mellettem. – Félttem idefelé jövet. Kerékpárral jöttem az erdei úton, és félttem a sötétben. Most is félek.

– Ne féljen – nyugtattam. – Megvédem mindenkitől. Az aranyfogú lányt nem tudtam megvédeni, de magát megvédem. Hiszen megmentette az életemet. Nem látta meg az őr a bekötőútnál?

– Nem. Ő a szálloda területét őrzi. Az újságárusbódé nincs a szálloda területén.

– Most a szálloda strandján vagyunk – mondtam. – Tulajdonképpen börtönben vagyunk, ahol az elítélteknek nem szabad nyakkendőt hordaniuk, de azért mi nem félünk senkitől. Tudnia kell azonban, hogy az elítéltek valamennyien tegeznek egymást. Hogy hívnak?

– Zoranának.

– Szép név – mondtam. Minden névre ezt mondtam volna. – Írni fogok egy szép verset Zorana címmel. Mert én verseket is írok néha, még hozzá nem is rossz verseket.

– A fivéreim egyszer meghívtak hozzánk vendégségbe egy spanyol tengerészt, aki verseket szavalt nekem – mondta Zorana. – Egy szót sem értettem a versekből, ezért később inkább gitározott. Minden spanyol tud gitározni. De a nevemet nem tudta kiejteni. Szoranának hívott. Azt hiszem, hogy a spanyolok nem tudják kiejteni a z hangot.

– Lehet – mondtam. – A spanyolok alapján véve indulatosak és szeszélyesek. Lehet, hogy kiiktatták beszédjükből a z hangot. Viszont csodálatos templomaik vannak. Fehér kőből faragott templomaik. Tulajdonképpen a spanyolok és az üzbégek a leghíresebb kőfaragók a világon.

– Téged hogy hívnak? – kérdezte Zorana.

Megmondtam a nevem.

– Ez milyen név? – kérdezte.

– Magyar. Mi, magyarok gyönyörűen ki tudjuk ejteni a z hangot. Ezért fogok verset írni hozzád.

Ekkor már kissé unni kezdtem a beszélgetést, nem szerettem volna Zoranából is földrajztanárnőt csinálni, így hát elszántan átöleltem a derekát. Nem tiltakozott. Megcsókoltam az arcát, ez ellen sem tiltakozott. Csókolózni kezdtünk, és én buzgón matattam a keblei körül. Amikor már úgy éreztem, hogy kellőképpen megdolgoztam, azt mondtam:

– Kemények ezek a sziklák. Menjünk be a fenyőfák közé.

– Nem – mondta határozottan. – Itt akarok ülni a sziklákon és a tengert nézni. Hátha valahol messze egy hajó is feltűnik.

– A hajók a tenger közepén úsznak, a hajósok nem látnak és nem vigasztalnak bennünket. Vigasztaljuk mi ketten egymást. Menjünk a fenyőfák közé.

– Ha azt akarod, hogy máskor is eljőjtek, akkor maradjunk itt a víz mellett.

Azt akartam, hogy máskor is eljőjön, ott maradtunk hát a víz mellett a sziklákon, csókolóztunk, de más nem történt. Éjfél előtt Zorana felült a ke-rek-párjára, és a sötét fenyőerdőn keresztül visszakarikázott a falujába. Mosolyogva néztem utána, és azon gondolkoztam, hogy itt a szálloda körül miért csak fenyőfák vannak, miért nincsenek pálmafák, hiszen a tenger mellett vagyunk. A faluban talán vannak pálmafák.

Visszasurrantam a szállodába a mellékbejáraton keresztül, és pontosan éjfélkor vidáman így üdvözöltem Bagolyt a portán:

– „Az ember jellemzése: függés, függetlenségvágy, igény.”

– Ez mi? – kérdezte a Bagoly.

– Blaise Pascal százhuszonhatodik gondolata.

Most is a pulton hevert Pascal könyve, fellepozta, megkereste a százhuszonhatodik gondolatot, és amikor megbizonyosodott róla, hogy pontosan idéztem, érthetetlen módon elkedvetlenedett, és azt mondta:

– Fáradt vagyok ma éjjel, nincs kedvem Blaise Pascalról beszélgetni.

Kivette pisztolyát a pult alól, és pisztolyostul visszavonult az irodájába aludni, engem ott hagyott a portán Blaise Pascal Gondolatokjával. Nem is bántam, hogy nincs kedve beszélgetni. Jókedvű voltam, és terveket akartam szövögetni éjszakára, mert biztos voltam benne, hogy Zorana ismét eljön a sziklákra. Blaise Pascal könyvét békében hagytam, merengve szövögettem a terveimet, és reggelre úgy éreztem, hogy elég jó ötletekkel vágok majd neki az éjszakának.

Ezen az éjszakán nem fehér lepedőt, hanem vastag, puha takarót vittem le a strandra. Zorana még nem volt ott, de tudtam, hogy el fog jönni, lustán beúsztam a tengerbe, és mire kijöttem, Zorana már tényleg ott ült a sziklán a takaró mellett. Takaróba burkolóztam, átöleltem, és megkérdeztem tőle:

– Udvarolt neked az a spanyol tengerész, aki nem tudta kiejteni a nevedet?

– Megpróbált udvarolni – mondta Zorana –, de a fivéreim gyorsan leintették. A fivéreim azt szeretnék, ha egy gazdag külföldi turistához mennék férjhez.

– Itt nincsenek gazdag külföldi turisták – mondtam. – Ebben a szállodában a hazai belügy és igazságügy kiváló dolgozói üdülnek.

– A faluban épül egy szép új szálloda – mondta Zorana. – A fivéreim

majd elintézik, hogy tavasztól már ott dolgozzam. Ott majd lesznek gazdag külföldi turisták, és ott nem lesz olyan meleg, mint ebben a bádogfedélű bódében.

– Hagyjuk a gazdag külföldi turistákat – mondtam. – Valamennyien szélhámosok és hazudnak. Tulajdonképpen egyik sem gazdag, csupán hengegnek az ártatlan és naiv dalmata lányok előtt. Én viszont egyenes ember vagyok, nem szoktam hazudni. Amint letöltöm a büntetésemet, elviszlek innen a nagy folyó mellé, hatalmas tüzet gyújtunk ott minden este, és viasztaljuk a magányos hajósokat.

– A fivéreim nem örülnének ennek. Ők azt szeretnék, ha...

– A fivéridei bele fognak nyugodni a dologba, ha megtudják, hogy milyen rendes ember vagyok.

– A folyó mellett ránk támadhatnak valami rossz arcú fickók, mint az aranyfogú lányra is.

– Szerzek magamnak egy pisztolyt – mondtam. – És egy dupla csövű vadászpuskát. Többé senkinek sem engedem meg, hogy bántsák azokat, akiket szeretek. A pisztoly és a vadászpuska állandóan ott lesz a kezem ügyében a tűz mellett. És ezenkívül tisztos távolban ott lesznek még a Lírikusok is, akik majd szebbnél szebb verseket szavalnak nekünk az éjszakában.

– Kik azok a Lírikusok?

– A barátaim. Nagyon jóra való fiúk. Késekkel és bicikliláncokkal járnak éjszakánként, ezenkívül verseket szavalnak, és senkitől sem félnek. Bárki ellen megvédenek bennünket. És ők is imádják a tüzet.

Zorana hosszasan elgondolkozott, talán azon gondolkodott, hogy majd-nem házasságot ígértem neki, de azért mégsem egészen.

– Szép lenne tüzet gyújtani a nagy folyó mellett – mondta később.

– Nagyon szép lesz – bizonygattam. – A lángok magasra csapnak, a bődögeltalan hajósok megszólaltatják a hajókürtjeiket, a Lírikusok a hozzád írt verseimet fogják szavalni, a folyó pedig ilyenkor szinte megáll a két part között, és teljesen kisimul a vize.

Zorana hallgatott, és szorosan hozzám bújott. Gyöngéden felállítottam a szikláról, és elindultunk a fenyőfák közé. Jött velem engedelmesen. A fenyőfák alatt leterítettem a vastag, puha takarót, és végre összefeküdtünk. Sokáig szerettük egymást, kis híján elkéstem az éjjeli váltást, de azért mégis a portára értem az utolsó pillanatban, a Bagoly nem fogott gyanút, bár még mindig kedvetlen volt, talán azért, mert ő nem tudta olyan pontosan idézni Blaise Pascalt, mint én, pedig ő régebb óta olvasta a Gondolatokat.

Ettől kezdve gyönyörűek lettek a nyár végi éjszakák. Teljesen elfelejtettem, hogy a tenyeremen valaha is vastagodott a bőr, Zorana minden éjjel megvárta a strandon, amikor kiúsztam a tengerből, egy ideig a sziklákön üldögéltünk, én szerelmes együgyűségeket mondogattam neki, ő meg az öreg

üzbég-zsidó arannyal teli pincéjéről kérdezősködött, utána mindig bevo-
nultunk a fenyőerdőbe.

Aztán hirtelen vége lett a nyárnak. Elhallgattak a kabócák a fenyőfák kö-
zött, hűvös szél fújt esténként, éjszaka már nem úsztam be a tengerbe, Zo-
ranának is takarót vittem ki a sziklákra, mindketten takaróba burkolózva
néztük a vizet, és két takaróba burkolóztunk a fenyőfák alatt. A szálloda
vendégei is kicserélődtek. A belügy és az igazságügy napbarnított, kiváló
dolgozói hazautaztak, helyükbe lassúbb mozgású asztmás, tüdőbeteg és
szívántalmakkal küszködő belügyesek és igazságügyesek jöttek, akik so-
kat köhögtek éjszakánként, és csak ritkán rendeltek tőlem italt, de ha mégis
leszóltak a portára, leginkább édes likőröket és édeskés borokat kértek. Bi-
zonyára nappal is sokat köhögtek, de én ezt nem hallottam, mert az új ven-
dégek általában takarókba burkolózva üldögéltek a strand szikláin, és lég-
fürdőztek, akárcsak Zorana és én éjjelenként.

Közben hazaérkeztek Zorana fivérei egyik hosszú hajóútjukról, és Zora-
na azt mondta, hogy amíg itthon lesznek, nem maradhat el későig, mert fi-
vérei gyanút fognának, és abból nagy baj lenne. Előbbre hoztuk hát a talál-
káinkat, Zorana mindjárt sötétedés után kibiciklizett a strandra, én is ki-
szöktem a szállodából vacsora után, bár ebből is nagy baj lehetett volna, ha
valaki észreveszi; ekkor még nagy volt a nyüzsgés az étteremben, a kony-
hában és a földszinti folyosón, szerencsére a belügy és az igazságügy bete-
ges dolgozói főleg a maguk bajaival törődtek, a nyakkendő, pisztolyos
személyzet ilyenkor el volt foglalva a vendégek abajgatásával, a nyakkendő
nélküli elitélteknek meg általában dolguk volt. Továbbra is boldogok vol-
tunk tehát Zoranával, nem zavart bennünket senki.

Egyik éjszaka azonban, amikor a fenyőfák alatt feküdtünk két vastag,
puha takaróba göngyölve, tompa robbanás hallatszott a falu irányából.
Riadtan felültem, Zorana pedig szomorúan megjegyezte:

– Megmondta ezt Ivo már régen, hogy így lesz.

– Ki az az Ivo, és mit mondott meg már régen? – kérdeztem idegesen.

– Ivo az egyik bátyám. És megmondta, hogy az új szálloda kazánháza az
első próbauzemelésnél fel fog robbanni, mert szakszerűtlenül szerelték
össze a központi fűtés kazánját. Ivo hajógépész, ért az ilyesmihez.

Ezek szerint a kazánház robbant fel?

– Egész biztosan – mondta szomorúan Zorana. – Nyilván megrongáló-
dott a szálloda épülete is, nem tudom, rendbe hozzák-e tavaszig.

– Legfeljebb majd később jönnek a gazdag külföldi turisták – mon-
tam. – De ez bennünket úgysem érdekel, hiszen mi elmegyünk a nagy fo-
lyóhoz, és édesvízben fogunk fürödni. Az édesvízű folyókban sokkal
kellemesebb fürödni, mint a sós vízben, mert a sós víz csípi és kiszáritja
az ember bőrét.

– És tüzet is gyűjthetünk a folyó mellett – mondta csöndesen Zorana.

– Természetesen tüzet is gyűjtünk a folyó mellett – nyugtattam meg.

Megnyugodott, tulajdonképpen nem is volt ideges, csak szomorú, és akkor este mindvégig szomorú maradt, sajnálta a szép új szállodát. Lehet, hogy nem hitte el, hogy tényleg magammal akarom vinni az édesvízű nagy folyó mellé.

Abban viszont igaza volt, hogy az új szálloda kazánháza robbant fel. Két nappal később, amikor éjfélkor felváltottam a Bagolyt a portán, egy jámbor képű kecskeszakállas fiatalembert találtam az előcsarnokban, az egyik fotelben ült kissé mereven, és majdnem bocsánatkérően mosolygott felém.

– Az elvtárs gépészmérnök és bírósági szakértő – súgta a fülembe a Bagoly. – A központi fűtésre specializálta magát. Őt küldték ide, hogy kivizsgálja az új szálloda kazánházában történt robbanás okait.

– Miért nem alszik ilyenkor? – kérdeztem, mert nem tetszett, hogy ott ült a közelemben, és bocsánatkérően mosolygott felém. – Azt hittem, a bírósági szakértők alszanak éjszaka.

– Álmatlanságban szenved – suttopta a Bagoly.

– Miért nem megy el akkor éjjeli portásnak? Miért lett gépészmérnök?

– Kérdezd meg tőle. Lehet, hogy egész éjszaka itt fog ülni.

Azzal a Bagoly visszavonult az irodájába, én meg ott maradtam a jámbor kecskeszakállúval, aki továbbra is mosolygott. Kedvetlenül visszamosolyogtam, és a pokolba kívántam, szerettem volna egyedül lenni, és szerettem volna Zoranára gondolni. Azt hiszem, akkor már szerelmes voltam a kissé szögletes arcú dalmata lányba. A bírósági szakértő azonban nem akart mozdulni a foteljéből, kicsit később majdnem félénken megkérdezte tőlem:

– Nem zavarom, ha itt üldögélek még egy ideig?

– Egyáltalán nem zavar – hazudtam. – Hallom, hogy álmatlanságban szenved. Én is álmatlanságban szenvedek, ezért lettem éjszakai portás.

– Én nem szenvedek álmatlanságban – mondta a bírósági szakértő. – Én félek. Nem merek elaludni.

– Fél? Mitől fél?

– Én vizsgálom ki a kazánrobbanás okait.

– Tudom – mondtam. – De emiatt nem kell félnie.

– A kazánt a helybeli kontárok szerelték össze, és rosszul szerelték össze. Ezért robbant föl.

– Ezt mondja Ivo is.

– Ki az az Ivo?

– Egy nemzetközi kazánszakértő – mondtam. – Bejárta az egész világot, és mindenütt a kazánokat tanulmányozta. Erről a kazánról már régen megmondta, hogy fel fog robbanni, mert szakszerűtlenül szerelték össze.

– Igaza van a nemzetközi szakértőnek. Én is megállapítottam mindjárt, hogy miért robbant fel a kazán, de még napokig itt kell maradnom, hogy mindent kivizsgáljak. Közben megfenyegettek.

– Kik?

– A falusi kontárok, akik összeszerelték a kazánt. Igen durva emberek. Azt mondták, agyonvernek, ha a jelentésemben azt írom, hogy az ő rossz munkájuk miatt robbant fel a kazán. Márpedig én nem tudok hazudni.

– Ne is hazudjon – mondtam. – És ne féljen. A szállodához vezető utat egyenruhás őrszem vigyázza egy hatalmas pisztollyal. Ezenkívül még több őr van a szállodában, most ugyan alszanak, de nagyon éberен alszanak. És a Bagolynak is van pisztolya. Ha idegen tenné be a lábát a szállodába, én felkeltem a Bagolyt, és ő minden teketória nélkül lelövi a betolakodót. Szóval azt akarom mondani, hogy ez egy biztonságos hely.

– Én nem vagyok harcias ember – mondta a bírósági szakértő.

Ott volt előttem a pulton Blaise Pascal könyve, találmra belelapoztam és felolvastam a négyszázhuszonhetedik gondolatot:

– „Az ember nem tudja, hol a helye. Nyilvánvaló, hogy eltévedt, hogy lebukott, de képtelen újra meglelni igazi helyét, ezért most mindenütt szorongva és eredménytelenül keresi, áthatolhatatlan sötétségben.”

– Milyen könyv ez? – kérdezte a bírósági szakértő.

– Blaise Pascal Gondolatokja. Nagyon tanulságos. Ha akarja, olvassga, amíg itt üldögél.

– Szeretnék beleolvasni – mondta a bírósági szakértő.

Odavittem neki a könyvet, és ő belemélyedt, ettől kezdve nem panaszkodott, hogy fél a durva természetű kazánszerelőktől. Hallgatott, és én ezt is akartam, nyugodtan elmélázhattam, és Zoranára gondolhattam, elhatároztam, hogy valamikor majd tényleg verset fogok írni hozzá. Három óra körül a bírósági szakértő már nagyon elálmosodott, visszaadta Pascal Gondolatokját, és elment lefeküdni, bár még akkor is félt, láttam a szemén.

A következő éjjeleken is ott üldögélt velem az előcsarnokban, olvasta a Gondolatokat, keveset beszélt, teljesen megszoktam már, hogy ott van, Zorana pedig továbbra is eljött minden este a strandra, összebújva ültünk a sziklákon, aztán még jobban összebújtunk a fenyőerdőben. De egyszer csak hirtelen vége lett ezeknek a szép estéknek.

Egy este, amikor a tenger mellett ültünk Zoranával puha takaróba burkolózva, és én sok-sok aranyfogat ígértem neki, a sziklák mögül hirtelen felbukkant négy fehér ruhás tengerész. Hárman közülük szép szál legények voltak, majdnem akkorák, mint Istenfélő Dániel, a negyedik alacsony, zömök fickó volt, engem Bogyóra, arra a falusi vagányra emlékeztetett, akit Halálfejű Józsi leszúrt egy esős novemberi éjszakán. Odajöttek hozzánk, és szótlanul megálltak előttünk.

– Ezek kicsodák? – kérdeztem Zoranát, holott jól tudhattam, hogy kicsodák.

– A fivéremeim – rebegette Zorana.

Lassan felálltunk, ledobtam magamról a takarót, és azt mondtam Zorának:

– Úgy tudtam, hogy csak három testvéred van.

– Három testvérem van – mondta Zorana.

– Akkor ez a kis köpcös bizonyára az a spanyol tengerész, aki nem tudja kimondani a nevedet.

– Nem vagyok spanyol – mondta a zömök tengerész. – Viszont hatalmasakat tudok ütni.

– Elkurvultál, Zorana – mondta bánatosan az egyik szép szál fivér. – Összeadtad magad egy börtöntöltelékkel. Agyon fogjuk verni ezt a gazembert.

– Ivo, Ante, ne bántsátok! – kérlelte őket Zorana. – Nagyon rendes fiú! El fog venni feleségül.

– Ez? – meredt rám a másik szép szál fivér. – Nem fog elvenni feleségül, mert most mindjárt szarrá verjük.

– A tengerészeknek igen szegényes a szókincsük – mondtam. – És kedvelik a trágár kifejezéseket.

– Fogd be a szádat, te mocskos – förmedt rám a harmadik fivér.

Tudtam, hogy tovább nem várhatok. Ökölbe szorítottam a kezemet, és teljes erőből a Bogyóra hasonlító tengerész arcába vágtam, mert ő volt nekünk közül a legellenszenvesebb. Alig mozdult hátra a feje, bár az orra szétlapult, és éreztem, hogy kifröccsen a vére.

Megperdültem, és futni kezdtem a szálloda felé. A négy tengerész a sarkamban lihegett. Most nem a mellékbejárat, hanem a főbejárat felé rohantam. Berontottam az előcsarnokba, a tengerészeket egy pillanatra megállította a forgóajtó, de csak egy pillanatra. A szemem sarkából láttam, hogy a Bagoly csodálkozva kapja fel a fejét, a kecskeszakállas, jámbor képű bírósági szakértő ijedten felugrott a fotelból, és magasba emelte mindkét kezét, de ez sem segített rajta, az egyik fivér futás közben egyetlen ökölcsapással a falhoz kente. Bemenedültem az étterembe, ahol még vacsorázott néhány kehes belügyi és igazságügyi dolgozó, akik meglepő nyugalommal nézték rohanásomat és a tengerészek betörését. A főpincér eléjük ugrott, a tengerészek leütötték. Ekkor előkerült Damir és még néhány fehér inges és fekete nyakkendőös beosztott, és parázs verekedésbe kezdtek a négy tengerésszel. Nem tartott sokáig a verekedés, mert éles csattanással eldőrent egy pisztoly.

A Bagoly állt az étterem ajtajában, fenyegetően villogtatta szemüvegét, és fenyegetően meresztette pisztolyát a tengerészekre.

– Senki se mozduljon! – kiáltotta.

Nem mozdult senki. Véres arcú emberek nézték a Bagolyt és a pisztolyát, és várták, hogy mi történik. Egyenruhás örök jelentek meg, és elvezették a tengerészeket. Az egyik fivér hangosan visszakiáltott:

– Úgyis agyon fogjuk verni azt a szarházit!

Odamentem a Bagolyhoz, és csöndesen azt mondtam neki:

– A tengerészek kedvelik a trágár szavakat.

A Bagoly mélabúsan végigmért.

– Menj fel a szobádba, és csomagolj össze, ha van mit összecsomagolnod. Visszavisznek a börtönbe. Alighanem sötétzárkába kerülsz.

Ekkor megláttam, hogy a jámbor bírósági szakértő még mindig ájultan fekszik az előcsarnokban.

– Fel kellene ébresztenünk – mondtam a Bagolynak.

– Hozz egy üveg szódát – mondta a Bagoly.

A sötéttség mögül elvettem egy üveg szódát, az alétan heverő kecskeszakállas fiatalemberhez mentem, és szódavizet fröcsköltem az arcába. Megmozdította a fejét, kinyitotta a szemét, és halálos rémülettel nézett rám. Azt hiszem, meg volt győződve, hogy a négy tengerész őmiatta tört be a szállodába, őt akarták agyonverni a kazánrobbanásról megírandó jelentése miatt. Nem volt kedvem megmagyarázni neki, hogy mi is történt tulajdonképpen.

